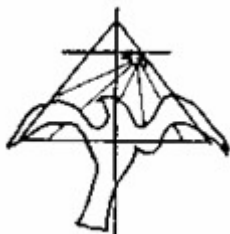

7-8
červenec
srpen
2015

Košířský farní list

červenec
srpen

KACÍŘ MISTR JAN HUS

600 let už uplyne 6. července 2015 od upálení Jan Husa. Sdělovací prostředky, konference, přednášky, výstavy i bohoslužby se točí kolem tohoto smutného výročí. Bylo by to výročí slavné a radostné, kdyby tento katolický kněz byl svatý. Ale skutečnost je jiná, než by si mnozí přáli.

I v řadách katolických intelektuálů je zahrnuto přesvědčení: „Hus byl v Kostnici odsouzen proto, že vytýkal kněžstvu porušené mravy a že mluvil proti církevní vrchnosti.“ Je třeba vysvětlit, že kdyby Hus uplatňoval jen tuto kritiku, stejně jako mnozí jeho současníci, mohl být vystaven určitým disciplinárním trestům, ale nikdy by nebyl prohlašován za kacíře. Havlíček psal velmi neomaleně a skoro surově proti církevní vrchnosti – jeho knihy by byla mohla církev dát na index, ne však je prohlásit za kacířské. Kacířem je ten, kdo se odchýlí od učení církve v člancích víry.

Pamatuji se na překvapení jednoho lékaře, když jsem mu sdělil myšlenky, za něž byl Hus v Kostnici upálen. Uznal, že uplatňování těchto myšlenek v praxi jak církevní tak i světské by vedlo k naprostému zmatku. Protože nejsou tyto odsouzené věty mnohým našim současníkům i mezi katolíky známy, uvedeme si je v tomto článku.

Bludy Husovy – 30 vět, vyňatých z jeho latinského spisu „O církvi“, který měli otcové Kostnického sněmu k prozkoumání.

1. Jednou, svatou a obecnou církví je sbor všech předurčených k věčnému životu.
2. Pavel nikdy nebyl účastníkem ďábovým, ačkoli (před svým obrácením) činil skutky, které se zcela podobaly skutkům zločinců.
3. Předzvědění nejsou údy církve, jelikož žádná část církve nemůže propadnout věčné záhubě.
4. Obě přirozenosti, božství a lidství, jsou jeden Kristus. On je jediná hlava své choti církve (První věta je nejasná, mohlo by se jí rozumět v tom smyslu, že božství a lidství mezi sebou spojené tvoří osobnost Krista. Vzhledem k církvi tvrdí Hus, že Kristus podle božství stojí nad církví a je její vnější hlavou, podle lidství pak stojí v církvi, jako její vnitřní hlava, a proto nemůže prý být hlavou církve papež. Věta v tomto znění se zdá předpokládat, že Kristus také co do svého lidství je osobnost, čili že podle Nestoriova učení jsou v Kristu dvě osoby. Ačkoliv nelze tvrdit, že by Hus zastával Nestoriovo bludné učení, přece je třeba uznat, že se o tak důležité věci velmi nesprávně vyjádřil.)
5. Předzvěděný, byť byl i ve stavu milosti, přesto ve skutečnosti nikdy není údem církve. Naproti tomu předurčený vždy zůstává údem církve, i kdyby někdy ztratil milost (tj. zhřešil). Milost předurčení tím neztrácí.
6. K církvi patří jedině ti, kdo přijdou do nebe – sbor předurčených, ať už jsou podle přítomné spravedlnosti ve stavu milosti nebo ne.
7. Petr není a nebyl hlavou katolické církve.
8. Kněží, kteří vedou hříšný život, poskvřňují kněžskou moc, a jako nepraví synové nesprávně

- smýšlejí (a tedy i učí) o sedmi svátostech, o klíčích, úřadech, trestech, mravech, obřadech, posvátných věcech církve, o úctě ostatků, o odpustcích. (podobně jako bychom řekli: „Učitel, který je v těžkém hříchu, rozumí nesprávně násobilce...“)
9. Papežská důstojnost pochází od císaře, přednost a zřízení papežské instituce má svůj původ v císařské moci. (Hus takto smýšlel a mluvil teprve tehdy, když v Římě nepochodil. Každý bludař uznával papeže za nejvyššího rozhodčího ve věcech víry i mravů, dokud měl naději, že rozhodne v jeho prospěch.)
  10. Bez zvláštního zjevení Božího nikdo sám o sobě nebo o jiném nemůže tvrdit, že je hlavou kterékoli církve, a biskup římský není hlavou církve římské.
  11. Když nám to Bůh zvlášť nezjeví, nikdo neví, zda tento papež je hlavou církve a tento biskup hlavou diecéze, pokud by nebyl od Boha předurčen.
  12. Nikdo není náměstkem Kristovým nebo Petrovým, nenásleduje-li ho v mravech.
  13. Papež není zřejmým a pravým nástupcem Petra, knížete apoštolů, jestli jeho mravy odporují mravům Petrovým. Je-li je papež lakomý, tak je náměstkem Jidáše.
  14. Doktoři, kteří učí, že ten, kdo propadl církevnímu trestu a nechce se napravit, má být odevzdán světskému soudu, jdou ve šlépějích velekněží, zákoníků a farizeů, kteří Krista, jenž jim nechtěl ve všem být poslušný, odevzdali světskému soudu, když prohlásili: „Nám nepřisluší někoho zabít.“ Oni jsou horší vrazi než Pilát.
  15. Církevní poslušnost je vynálezem kněží a nemá žádný podklad v Písmu svatém. (Ale je nutné poslouchat Husa, krále, dokud nad Husem držel ochrannou ruku, světskou vrchnost, která měla přivádět lid k pravdě. Hus stále žádal, aby byl „poučen z Písma“. Tedy rádi vyhovíme: „Kdo vás slyší, mne slyší... Neposlechne-li církve, ať je pro tebe jako pohan a publikán.“ (Lk 10, 16; Mt 18,17).
  16. Člověk, který je ve hříchu, ať dělá cokoli (i dobrého), všechno je hřích; a člověk ctnostný, ať páchá cokoli, všechno je ctnostné. Neboť smrtelný hřích otravuje všechny skutky člověka bezbožného vůbec, jako zase ctnost oživuje všechny skutky člověka ctnostného.
  17. Kněz, který žije řádně, zná Písmo a má touhu „vzdělávat lid“, je povinen kázat, nedbaje církevních zákonů; a zakáže-li mu to papež nebo jiný představený, není povinen je poslechnout.
  18. Ani klatba nesmí vysvěceného kněze odradit od výkonu služby.
  19. Církevní tresty vynalezli kněží z pýchy, aby si podrobili laiky, aby tím více mohli hovět lakotě, chránit zlomyslnost, připravovat cestu Antikristu. Zjevnou známkou, že takový trest pochází od Antikrista, je to, že kněžstvo je užívá proti těm, kdo odhalují zlobu Antikristovu, jenž hlavně v kněžstvu nachází nejlepšího spojence. (Hus byl také kněz!)
  20. Je-li papež zlý a obzvláště, je-li předzvěděný, tak je jako Jidáš ďáblem, zlodějem a synem záhuby, nikoli však hlavou církve bojující, pak není ani údem (členem) této církve ...
  21. Milost předurčení je svazkem, kterým je tělo církve a každý úd tohoto těla nerozlučně spojen s Kristem jako hlavou.
  22. Papež nebo prelát, je-li zlý a předzvěděný, je v nevlastním slova smyslu pastýřem, ve skutečnosti je zlodějem a lupičem.
  23. Papež nemá být nazýván „Vaše Svatost“ z ohledu na jeho úřad, protože pak i kati by museli být nazýváni svatými, ba i ďábel by musel být nazýván svatým, protože i on je sluhou Božím. (– Ale dokud Hus doufal, že v Římě pochodí, psal papeži: Svatý Otče!)
  24. Žije-li papež způsobem odporujícím Božímu zákonu, jistě nenastoupil do svého úřadu skrze Krista, byť by byl také zvolen volbou podle lidského zákona platnou, ano i kdyby od Boha samého byl zvolen. Neboť Jidáš byl od Boha Ježíše Krista samého náležitě a podle zákona zvolen za apoštola, a přece se tentýž vedral do ovčína odjinud.
  25. Wikleff byl odsouzen nespravedlivě. Odsouzení jeho 45 vět nebezpečné.
  26. Je-li někdo zvolen za papeže, tím ještě není Petrovým nástupcem.
  27. Není ani v nejmenším pravděpodobné, že by církve musela mít hlavu, která by ji řídila ve věcech duchovních a která by byla trvale zachována v církvi bojující.
  28. Kristus by jistě bez takových oblundných hlav spravoval církve lépe prostřednictvím svých pravých učedníků (k nimž patřil jistě i Hus), rozptýlených po celém světě.

29. Apoštolé a věrní kněží velmi dobře řídili církev, než bylo zavedeno papežství. Zajisté by ji až do soudného dne opět dobře řídili, kdyby papežství dále netrvalo.
30. Je-li představený, ať světský nebo duchovní v těžkém hříchu, ztrácí veškerou moc a podřízený není povinen ho poslouchat. (Tedy i policista, není-li v posvěcující milosti, nemá právo zatknout vraha, zloděje nebo násilníka...)

Pozn. Věty v závorkách jsou ironickými glosami vedenými zdravým rozumem.

O kostnickém sněmu píše protestant Palacký, že muži tam shromáždění byli výkvětem tehdejší bohoslovecké učenosti. Celý křesťanský svět sněm uznal za kompetentní tribunál, který legitimně plným právem rozhodoval o věcech víry, mravů a kázně. Jestliže církevní sněm toto právo nemá, kdo ho pak má?

Sněm byl i od Husa uznán za nejvyšší instanci ve věcech víry; vždyť se k sněmu stále odvolával! Tento sněm, shromáždění nejslavnějších a nejučenějších teologů, biskupů a kardinálů (tedy skutečně reprezentace učící církve) po zevrubném zkoumání (jak se lze dočíst také u Palackého) zjistil, že Hus se od církevního učení odchýlil. Podkladem jednání byla jeho latinská kniha O církvi. Rozumný člověk si dá otázku: „Mýlilo se celé shromáždění, v němž bylo několik stovek teologů ze všech křesťanských zemí, i z Čech, nebo Hus a několik jeho přívrženců?“ Jak vyšel sněm Husovi vstříc, jak snadným a lehkým mu učinil smír s církví, o tom se také zmiňuje Palacký. Husovi na koncilu dokázali z jeho spisů 30 bludných vět, původně jich bylo 39. Žádali po něm, aby je odvolal, neustále měnil formulace, aby pro něj zněly co nejpříjemněji a nejméně potupně a když se dostával do úzkých, žádal o teologickou disputaci a důkazy z Písma. Osm prelátů přišlo za ním až do vězení, navštívil ho tam i přítel Štěpán z Pálče. Když se tvrdošíjně držel svých názorů, které byly ze stanoviska církve bludné, byl zbaven kněžské důstojnosti, vyloučen z církve a podle tehdejšího zvyku odevzdán světskému rameni s prosbou, aby byl jeho život uchráněn. Stát ovšem na tuto prosbu nedbal, jako dnes nedbá stát na právo asyly (uteče-li nějaký provinilec do chrámu, nemá být zatčen – právo, na němž církev trvá) a aplikoval na Husa stávající zákon o kacířích. Zákon byl ovšem krutý a byl zaveden Fridrichem II. Hohenstaufem, polovičním Saracem a nepřitelem papežů, bezmála nevěrcem.

Jak poznamenává Radomír Malý „Sami preláti byli ovšem dětmi své doby a nedokázali si představit, že by kacíř mohl být potrestán jinak než hranicí. Jedná se o hřích ústupu od principů evangelia, k němuž došlo již ve 13. století. Jde o hřích, kdy je těžké ukázat na někoho konkrétního prstem, ale značná část těch, kdo nesli tenkrát za církev odpovědnost, má na tom svůj větší nebo menší podíl viny. Soud ale ponechme Bohu, spokojme se jen s odsouzením samotné skutečnosti smrti mistra Jana Husa na hranici pro jeho přesvědčení“. (Radomír Malý, Církevní dějiny, str. 158)

Když Hus všechny odmítal, bylo zřejmé, že si smrt na hranici sám přeje, s tím už nemohl koncil nic dělat. 6. července roku 1415 se tedy uskutečnila jeho poprava ohněm.

Je třeba upozornit na jeden obrovský rozdíl: kdo zmocnil husity, aby rozhodovali o věcech víry a mravů? Uznával je celý křesťanský svět za nejvyšší tribunál ve věcech víry? Ani celý český národ ne! Řekl-li Lessing ve sporu s pastorem Goze, že bude-li chtít vůbec někdo poslouchat, bude poslouchat papeže a ne pastora, možno říci: bude-li některý křesťan chtít uznávat někoho za kompetentního soudce ve věcech víry a mravů, uzná spíše církevní všeobecný sněm, složený z nejvyšších hodnostářů a nejučenějších teologů církve, než husitské bandy a Žižku, starého lapku (silničního loupežníka.)

Za druhé: Konali husité s domnělými kacíři (t. j. katolíky) soudní řízení jako sněm s Husem? Byli k nim tak šetrní jako sněm k Husovi? Kohokoli dopadli, nechtěl-li odpadnout k jejich pověrám, bez okolků ho upálili nebo jinak sprovodili ze světa. Je tedy Hus průkopníkem náboženské svobody? A husité ovšem tu svobodu prováděli v praxi.

Shrnuto a podtrženo: Hus byl kacíř, ale upálení bylo kruté a nelze s ním souhlasit. Dále je však třeba připomenout, že falešné mučednictví a vylhaný obraz Husův je agitačně zneužíván proti katolické církvi.

Je také zavádějící zaonačování jeho názorů tak, aby nepůsobily mylně, a tím se snažit nadbíhat společnosti laděné protikatolicky nebo podporovat falešný ekumenický integrismus, ve kterém na pravdě ani tak nezáleží a od nekatolíků se pro sjednocení nežádá přijetí celé věroučné nauky subsistující v katolické církvi. Jinak řečeno: Ponechme si každý to své pojetí a přitom vyhláše

konečně tuto jednotu v různosti!

Ale pravda se s omylem směšovat nedá, i když by si to někdo sebevíc přál!

P.Lohelius

Použitá literatura:

Hendricus Denzinger: Enchiridion symbolorum, definitionum et declarationum de rebus fidei et morum, Herder 1973, s.322-325.

Jan Sedlák: Mistr Jan Hus, Praha 1915.

Radomír Malý: Hus objektivně bez příkras. Byl to kacíř šířící bludy, nenávisť, vraždy, zvěrstva a zkázu. Studie 2013.

Konrád Kubeš. Sbírka homiletických příkladů. Vyšehrad 1940.

Liturgický kalendář

ČERVENEC 2015

1. pátek	Svátek sv. Tomáše, apoštola
2. sobota	Památka sv. Prokopa, opata Sv. Alžběty Portugalské
5. neděle	Slavnost SV. CYRILA, MNICHA A METODĚJE, BISKUPA
6. pondělí	Sv. Marie Gorettiové, panny a mučednice
9. čtvrtek	Sv. Augustina Žao Ronga, kněze, a druhů, mučedníků
11. sobota	Svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy
12. neděle	15. neděle v mezidobí
13. pondělí	Sv. Jindřicha
14. úterý	Bl. Hroznaty, mučedníka
15. středa	Památka sv. Bonaventury, biskupa
16. čtvrtek	Panny Marie Karmelské
17. pátek	Bl. Česlava a sv. Hyacinta, kněží
19. neděle	16. neděle v mezidobí
20. pondělí	Sv. Apolináře, biskupa a mučedníka
21. úterý	Sv. Vavřince z Brindisi, kněze a učitele církve
22. středa	Památka sv. Marie Magdalény
23. čtvrtek	Svátek sv. Brigity, řeholnice, patronky Evropy
24. pátek	SV. Šarbela Machlúfa, kněze
25. sobota	Svátek sv. Jakuba, apoštola
26. neděle	17. neděle v mezidobí
27. pondělí	Sv. Gorazda a druhů
29. středa	Památka sv. Marty
30. čtvrtek	Sv. Petra Chryzologa, biskupa a učitele církve
31. pátek	Památka sv. Ignáce z Loyoly, kněze

SRPEN 2015

1. sobota	Památka sv. Alfonsa Marie z Liguori, biskupa a učitele církve
2. neděle	18. neděle v mezidobí
4. úterý	Památka sv. Jana Marie Vianneye, kněze
5. středa	Posvěcení římské baziliky Panny Marie
6. čtvrtek	Svátek Proměnění Páně
7. pátek	Sv. Sixta II., papeže a druhů, mučedníků Sv. Kajetána, kněze
8. sobota	Památka sv. Dominika, kněze
9. neděle	19. neděle v mezidobí

10. pondělí	Svátek sv. Vavřince, jáhna a mučedníka
11. úterý	Památka sv. Kláry, panny
12. středa	Sv. Jany Františky de Chantal, řeholnice
13. čtvrtek	Sv. Ponciána, papeže, a Hippolyta, kněze, mučedníků
14. pátek	Památka sv. Maxmilkiána Marie Kolbeho, kněze a mučedníka
15. sobota	Slavnost NANEBEVZETÍ PANNY MARIE – doporučený svátek
16. neděle	20. neděle v mezidobí
19. středa	Sv. Jana Eudese, kněze
20. čtvrtek	Památka sv. Bernarda, opata a učitele církve
21. pátek	Památka sv. Pia X., papeže
22. sobota	Památka Panny Marie Královny
23. neděle	21. neděle v mezidobí
24. pondělí	Svátek sv. Bartoloměje, apoštola
25. úterý	Sv. Benedikta, Jana, Maa a Kristina, mučedníků
	Sv. Ludvíka
	Sv. Josefa Kalasanského, kněze
27. čtvrtek	Památka sv. Moniky
28. pátek	Svátek sv. Augustina, biskupa a učitele církve
29. sobota	Památka Umučení svatého Jana Křtitele
30. neděle	22. neděle v mezidobí

Oznámení

ÚPRAVA BOHOSLUŽEB V LETNÍCH MĚSÍCÍCH

Během měsíce července a srpna budou středeční bohoslužby v kostele Nejsvětější Trojice začínat vždy v 17.00 hod.

Během některých týdnů se ve všední dny nebudou konat bohoslužby. Sobotní a nedělní bohoslužby budou beze změn. Všechny změny budou předem ohlášeny a uvedeny na vývěskách kostelů.

Bohoslužby Na Klamovce budou pouze v sobotu 15. srpna v 17.30 hod., kdy se bude slavít eucharistie z POUTNÍ SLAVNOSTI NANEBEVZETÍ PANNY MARIE. Z tohoto důvodu nebude slavena mše sv. v tuto obvyklou dobu v kostele sv. Jana Nep.

Úmysly Apoštolátu modlitby na

ČERVENEC

1. Aby **politická odpovědnost** byla na všech úrovních prožívána jako vysoká podoba lásky.
2. Za křesťany v **Latinské Americe**, aby tvář v tvář sociálním nerovnostem vydávali svědectví lásky k chudým a přispívali k bratrštější společnosti.
3. Za mladé lidi, aby na přímluvu svatého Jáchyma a Anny měli odvahu **vstupovat do manželství a vychovávat děti**.

SRPEN

1. Za dobrovolníky, aby se velkoryse věnovali **službě potřebným**.
2. Abychom uměli vyjít ze sebe a stali se bližními pro ty, **kdo se nacházejí na okraji mezilidských a společenských vztahů**.
3. Abychom na přímluvu **Panny Marie Nanebevzaté** šťastně došli k cíli své pozemské pouti.

Zápis z Farní rady 12.6.2015

Přítomni: P.Lohel , V. Bobysud, V. Funda, V. Dráb

1/ Farní rada děkuje Petru Zborníkovi a všem dalším, kteří se podíleli na nedělní akci Dny víry 31.5.2015.

2/ Podařilo se získat dva granty na opravu západní stěny kostela: 120.000 Kč ,- od Ministerstva kultury a 200.000 Kč ,- od Hl. města Prahy. V současné době žádáme ještě o 100.000, Kč - ze vzájemného fondu spravovaného pražským arcibiskupstvím. Celková cena opravy činí 650.000 Kč. Chybějící peníze budeme moci na základě jednání s firmou zaplatit do dvou let. Začátek akce je plánován na 7.7.2015. K získání chybějících peněz budou vyhlášeny sbírky.

3/ Farní rada souhlasí s nákupem dvou párty setů (rozkládací stůl a dvě lavice).

4/ Farní rada souhlasí s pořízením světelné tabule, která bude zobrazovat čísla písní v kostele sv. Jana Nepomuckého.

5/ Farní rada děkuje všem, kteří se podíleli na organizaci Noci kostelů. Naše kostely navštívilo rekordní množství návštěvníků .

6/ Farní rada probrala návrh arch. p. Císaře na uměleckou výplň prázdných ploch mezi okny v kostele sv. Jana Nepomuckého. Jedná se o první impuls k řešení tohoto letitého nedostatku v chybějící výzdobě, kterou navrhl arch. Čermák. Farní rada se dohodla, že tento návrh bere jako inspiraci. Po diskusi se farní rada přiklonila k názoru, že je třeba vypracovat více návrhů a preferuje ideový záměr arch. Čermáka s tématem Českých světců. Farní rada bude ráda, pokud pan arch. Císař bude pokračovat na tomto bohubilém záměru. Pokud má některý z farníků zájem se zúčastnit tohoto projektu, ozvěte se prosím P. Lohelovi nebo V. Bobysudovi. Vše je samozřejmě potřeba brát s úvahou finanční náročnosti projektu. Padl též návrh na zapojení střední umělecké školy sklářské v Železném Brodě. Pokusíme se je kontaktovat s nabídkou spolupráce.

Zapsal Vít Bobysud

Svatý Jan Eudes, kněz – památka 19. srpna

Svatý Jan Eudes patří mezi významné osobnosti vnitrocírkevní obnovy ve Francii v 16. století. Pocházel z Normandie v severozápadní Francii. Narodil se 14. listopadu 1601 v obci Ri u Argentanu. Během studií strávil několik let v jezuitské koleji v Caen, kde získal solidní klasické vzdělání a jako člen Mariánské družiny i velkou úctu k Panně Marii. Ještě před vysvěcením na kněze vstoupil r. 1623 do pařížského oratoria, které založil a vedl horlivý kněz Pierre de Bérulle. V prosinci r. 1625 byl vysvěcen na kněze.

O dva roky později vypukla v argentanském kraji epidemie moru. Láska k rodnému kraji spojená s velkodušnou obětavostí pohnula Jana k tomu, aby se hlásil jako dobrovolník do služby morem postižených. Při tělesné i duchovní pomoci těmto ubožákům nedbal na nebezpečí, které mu hrozilo. Aby ale nenakazil zdravé, bydlel po dobu epidemie sám v nouzovém přístřeší v poli.

V roce 1632 přesídlil do oratoria v Caen. A tehdy začal jeho celoživotní apoštolát farních misí. Ty trvaly obvykle několik týdnů a během nich nejen kázal, ale i vyučoval katechizmus. Jeho horlivost a kazatelský talent přinášely úspěch. Misí se zúčastňovalo mnoho lidí.

Po určité době si horlivý misionář uvědomil, že i ty nejlepší misie budou mít jen krátkodobý úspěch, jestliže v jejich duchu nebudou pokračovat místní kněží. Jan Eudes, podobně jak jeho současník Vincent de Paul, viděl, že obnova kněžstva je základní podmínkou celé vnitrocírkevní obnovy. To bylo v duchu Tridentského koncilu, ale aplikace a realizace předpisů se ve Francii i jinde opozdila. Jan

Eudes se rozhodl roku 1642 vybudovat v Caen seminář. Měl v tom plnou podporu místního biskupa, ale generální představitel oratoriánů měl k tomuto plánu výhrady. Po důkladném rozvážení se Jan rozhodl rozejít s oratoriem a spojit se s jinými kněžími. Tak vznikla r. 1643 kněžská „Kongregace Ježíše a Marie“. Podle zakladatele se této kongregaci říká také eudisté. Biskupové v Normandii projevíli o novou kongregaci zájem a na jejich žádost Jan a jeho společníci založili semináře v řadě diecézí, mezi jiným v Lisieux, Rouenu a Rennes.

Při svém apoštolátě se Jan setkával s palčivým problémem opuštěných a pobloudilých dívek. Organizoval pro ně ústavy a založil ženskou řeholní společnost Religieuses de Notre Dame de Charité du Refuge (Řeholnice Naší Paní milosrdenství a útočiště), která by se o tyto dívky starala.

Všechno to vyžadovalo od Jana mnoho času a sil. Lidové misie konal až do svého 75. roku. A při tom všem psal i knihy. Nejznámější jsou: Ježíšův život a jeho království, Dobrý zpovědník a Podivuhodné Srdce Božské Matky. Jeho úcta k Božskému Srdci Páně i k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie se staly základem liturgického kultu obou Svatých Srdcí, jak to zdůraznil papež Lev XIII. v dekretu o ctnostech Božího služebníka Jana Eudesa.

Jan zemřel 19. srpna 1680 v Caen. Za blahoslaveného ho prohlásil papež Pius X. roku 1909 a kanonizoval ho r. 1925 papež Pius XI.

Duchovní synové Jana Eudesa vykonali ve Francii mnoho dobrého, ale vytrpěli i řadu pronásledování. Dnes působí, kromě Francie, zejména v Severní a Latinské Americe.

Při generální audienci 19. srpna 2009 v Castelgandolfo promluvil o Janu Eudesovi papež Benedikt XVI. Rok 2009 byl rokem věnovaným kněžství a proto nás papež na konci promluvy vyzval:

„Během tohoto Kněžského roku vás, drazí bratři a sestry, zvu k modlitbě za kněze a za ty, kdo se chystají přijmout mimořádný dar služebného kněžství.“ A my to s pomocí svatého Jana Eudesa rádi učiníme.

Podle R. Ondruše: Blízki Bohu i ľudom a ďalších pramenů z Internetu.

MP

ZPRÁVY Z FARNOSTI

Jarní farní vycházka s prohlídkou některých staropražských sakrálních staveb - **neděle 24.5.2015.**

1. Kostel svatého Martina ve zdi na Starém Městě (stavba kostela svou jižní stranou přiléhala ke hradební zdi, proto název „ve zdi“)

Kostel v současné době užívá Českobratrská církev evangelická. Průvodcovskou službu tam koná sympatická dáma - Slovenka, která velmi ráda hovoří svým rodným jazykem, nicméně pro oficiální historické údaje a texty užívá češtinu.

Románský kostel sv. Martina byl postaven v osadě, která se před rokem 1178 nazývala Újezd a po r. 1187 Újezd sv. Martina. Z toho lze usuzovat, že kostel byl postaven mezi těmito lety v době, kdy osada byla knížecím majetkem. Kníže Soběslav II. jí věnoval Vyšehradské kapitule. Původní kostel byl jednodílný s řadou románských architektonických prvků. Vnitřek kostela byl pravděpodobně vyzdoben nástěnnými malbami. Půdorys kostela je prakticky shodný s půdorysem hlavní lodi dnešního kostela.

Za doby vlády Karla IV. se po roce 1350 uskutečnily **gotické stavební úpravy** kostela. V r.1358 byl založen oltář, loď byla zvýšena a prodloužena o nový presbytář a nově zaklenuta. Presbytář byl zaklenut žebrovou klenbou, jež je považována za

jednu z nejstarších svého druhu u nás. Svatomartinský farář Jan z Hradce, stoupenec Jana Husa, začal jako jeden z prvních podávat v kostele pod obojí. V r. 1433 se v kostele konal Svatomartinský sněm Husitů. Proto byl kališnický kostel uchráněn před zkázou v době husitských bouří. Současnou půdorysnou podobu získal kostel **za pozdně gotických úprav**. V r. 1600 byla uskutečněna oprava

kostela, v r.1611 byla na jižní straně založena kaple sv. Rocha. Po velkém požáru ve Svatomartinské čtvrti získal kostel nový krov a kaple sv. Eligia pod oratoří dodnes zachovaný trémový strop.

V 18. století proběhly některé **barokní úpravy** kostela. V roce 1779 byl postaven barokní portál na severní straně a byly provedeny drobné barokní úpravy interiéru kostela. Brzy na to v r. 1784 byl císařským patentem kostel zrušen a 25. srpna 1785 byl i se zařízením odprodán ve dražbě. Postupně se stal obytným domem, v jehož spodním podlaží byly umístěny různé krámy.

Rekonstrukce ve 20. století. V r. 1904 odkoupila kostel pražská obec a r. 1905 jej začal rekonstruovat Kamil Hilbert. Po první světové válce připadl kostel Českobratrské církvi evangelické, která provedla jeho generální opravu a užívá jej pro nedělní bohoslužby i různé kulturní akce včetně koncertů. Kostel se také otevírá pro turistické prohlídky.

2. Kostel sv. Michala v Jirchářích na Novém Městě

Kostel je sídlem českého, slovenského a anglického sboru Evangelické církve augsburského vyznání v ČR.

První zmínka o tomto kostele pochází ze začátku 12. století, kdy byl pro potřeby osady Opatovice postaven v **románském stylu** malý kostelík. Osadu založili benedikťinští mši na pozemcích, které jim svěřil do užívání Vladislav I. Osada byla později začleněna do Nového Města a pravděpodobně v tomto období došlo k přestavbě kostelíka **v gotickém stylu** a jeho následnému rozšíření. Během husitských válek získali kostel protestanti. Na začátku 16.století došlo k další velké přestavbě, ze které vychází dnešní podoba kostela. Během rekatolizace se r.1621 se kostel stal filiálním kostelem blízkého kostela sv. útěcha. V r. 1717 po velkém požáru v blízkém domě byl kostel poškozen a při jeho opravách byla provedena **barokizace** interiéru a vystavěna barokní kostelní věž. Během panování Josefa II. byl kostel r. 1787 zrušen a později prodán do soukromých rukou a posléze odprodán luteránům, kterým patří dodnes. V trojlodním interiéru jsou patrné různé architektonické styly tak jak byl kostel přestavován, opravován a upravován. Nápadný je velký obraz Krista nad oltářem, klasicistní bíle lakovaná dřevěná kazatelna, křtitelnice. Velmi zajímavá je též kruchta s opravenými varhanami a celá řada dokumentačních fotografií, které lemují obvodní stěny. Historicky zanícená průvodkyně nám podala mnoho podrobných informací a na konec nás zavedla na přilehlou krásnou zahradu, kterou chtějí současní luteránští majitelé rekultivovat a zpřístupnit pro veřejnosti.

Závěrem by chtěli účastníci farní vycházky (a bylo jich hodně!) velmi poděkovat organizátorům a inspirátorům výpravy, Vítovi Bobysudovi a P.Lohelioví, za krásné nedělní odpoledne. Bůh jim zaplať.

Farní výlet-pout' 15.6.2015

Farní výlet do Nové Říše, Třebíče a Třeště začal mírně opožděným startem. A přestože jsme, vzhledem k delší dojezdové vzdálenosti, udělali jednu pauzu na benzínce, naštěstí se to nijak výrazně neprojevílo a dorazili jsme přesně ve stanovených 10 hodin na cílové místo. Asi proto, že jsme se cestou modlili netradiční růženec s hlavní myšlenkou na povolání ke kněžství a řeholnímu životu, s odpovídajícími tématickými citáty z bible.

V Nové Říši jsme se pak včas stali svědky složení věčných slibů bratra premonstráta Petra Pavla Severina v klášterním kostele sv. Petra a Pavla s následnou slavnostní mší sv., kterou celebroul opat novoříšské premonstrátské komunity.

Protože jsme měli velmi nabitý program, nezdrželi jsme se do úplného závěru slavnosti a spěchali

do Třebíče, kde nás čekal nejprve oběd na netradičním místě - na střeše hotelu, se super výhledem do širokého okolí. Se žaludky plnými bramborového salátu a řízků jsme se vydali na prohlídku krásné baziliky sv. Prokopa, kde se prolíná románský styl s gotikou a tím pádem zde nalezneme řadu zajímavostí, a to jak architektonických (jako např. portál nebo rozeta v hlavní apsidě), tak historických (v jednu dobu se z baziliky stal pivovar a v kryptě se skladovalo pivo). Do původního stavu uvedli kostel až Valdštejnové. A protože bylo pravé letní počasí, ve chvíli volna při prohlídce Židovské čtvrti mnozí z nás neodolali zmrzlinovému osvěžení.

Další cesta nás zavedla do ojedinělé a celostátně významné lokality betlé mářství v Třešti. Dřevěné domky, figurky, některé i pohyblivé, kořeny a suché mechy zabíraly téměř celou místnost. Další dva veliké betlémy byly v druhé místnosti. Nebylo toho mnoho kousků, co do počtu hotových betlémů, ale stálo to za to, jelikož byly velice rozsáhlé. Cesta zpátky do Prahy probíhala rychle za modlitby večerních chval. V závěru si i nepřítomný Ivo Suchý vysloužil vzpomínku a potlesk celého autobusu. Celý den bylo krásné letní počasí a dešť se spustil až při cestě a v Praze chvilku po vystoupení

z autobusu. Takže děkujeme Nejvyššímu za krásný výlet!

Poděkování patří i našemu otci P. Lohelovi za duchovní náplň cesty a Vítkovi Bobysudovi za její vzornou orgnizaci.

Tereza Fundová

Nad Písmem svatým: příběhy v Bibli a jak o nich rozjímat

Začít modlitbou

Během přípravy na meditaci usilujeme o naladění na modlitbu. Dá se to přirovnat k cestě za modlitbou do kostela. Opouštíme naše obvyklé okolí s jeho rozhovory a aktivitami a odebíráme se do světa ticha a naslouchání v důvěře, že Bůh promluví a bude jednat. Když do chrámu dojdeme, předstoupíme pomalu dopředu a ukloníme se nebo před Bohem poklekáme. Teprve poté zaujmeme modlitební postoj.

Přesně tyto tři kroky se také ukládají na začátku každého rozjímání:

1. Nejprve jakoby přepínám, když nechám *ducha utiřit se u Pána*.
2. Po příchodu na místo modlitby se rozpomenu na *Boží přítomnost a svým držetím těla propůjčuji výraz své bázně před Ním*.
3. Zaujímám *modlitební postoj* a prosím o milost, aby Bůh v mém životě mohl být Bohem, aby se modlitba a život nerozpadaly, aby se modlitba stala duší mého života.

V dalších třech krocích se snažím modlitbou proniknout do tajemství, o němž jsem si předsevzal rozjímat:

1. Vzpomenu si na *děj*, aby mi byl jasný průběh a především abych odhalil jeho červenou nit, která se pokračuje až do mého života. Například spatřuji, že bouře na Genezaretském jezeře nachází své pokračování také v bouřlivých situacích naší dnešní církve a v mém vlastním srdci.
2. Představím si *místo*, abych se ocitl přímo uprostřed dění.
3. Prosím o *zvláštní milost* vnitřního poznání Krista, našeho Pána, abych byl schopen skrze víru vnímat jeho přítomnost.

Protože my lidé máme sklon k tomu uzurpovat si něco, co můžeme jen přijmout, prosíme před každou meditací o „milost“, případně o „zvláštní milost“. Tato prosba zrcadlí touhu našeho srdce. Činí nás otevřenými, abychom přijali milost Boží. Samotná otevřenost a touha jsou ovšem již milostí. Představují začátek toho, co nám Bůh v plnosti daruje při vyslyšení prosby. Po tomto naladění se v modlitbě následuje četba Písma, evangelia nebo perikopy, myšlenky a podněty k rozjímání jednotlivých veršů.

Skončit modlitbou

Podobně jako má vstoupení do kostela a začátek modlitby svůj vlastní rytmus a vlastní rituál, platí to také pro opuštění kostela a pro ukončení modlitby. I zde udává ignaciánská metoda konkrétní kroky jak ukončit meditaci na rovině modlitby. Snad protože blízcí se povinnosti a práce již začínají vrhat svůj temný stín, míváme sklon k tomu, ukončit rozjímání věcně a rychle a tím i náhle přerušit modlitbu. Aby se tomu zabránilo a aby mělo přednost osobní setkání, doporučuje svatý Ignác zakončit takovou modlitbu *rozhovory*.

Po rozjímání jsme zváni k ohlédnutí zpět, k rekapitulaci, abychom přemýšleli o své modlitbě, vyhodnotili, prohloubili vnitřní impulzy a pohnutky, a abychom se poučili ze zkušeností modlitby. Aby přemítání o modlitbě nerušilo modlitbu samotnou, dostává se mu po meditaci vlastního prostoru:

1. *Kde jsem byl, když jsem nebyl u Něj?* – První otázka si všímá roztržitostí, jimiž bývají lidé při modlitbě velmi často sužováni až k omrzení. Ale nekoncentrovanost může mít také svou pozitivní funkci, když nám pomůže růst v poznání našeho vztahu k Bohu. Neboť to, co nás rozptyluje, nám ukazuje, které oblasti života nás ovládají a nejsou bezprostředně zaměřeny k Bohu.
2. *Kde jsme byli spolu?* – Druhá otázka nám umožňuje vidět, kde v nás působil Duch svatý, kde jsme byli jednoho ducha s Ježíšem a Otcem. Když v nás působí Duch svatý, setrvá v nás jeho působení na konci modlitby. Duše jakoby ještě má něco z Jeho záře.

A tak je toto předmětem třetí otázky:

3. *A co pro Něj cítím nyní?* – Na oblasti a obsahy, kde jsme se s Bohem cítili spojeni velmi těsně nebo naopak velmi málo, bychom se měli zaměřit, aby se Boží Slovo mohlo v našem životě uskutečňovat stále lépe a abychom byli schopni přemáhat sami sebe.

Doporučuje se rozjímat vícekrát nad toutéž perikopou, nad tímtež příběhem. Osobním setkáním s Bohem se Písmo svaté před člověkem otevírá jakoby samo od sebe. Je zapotřebí naší stálé bdělosti, abychom dospěli na hlubinu modlitby a setrvali v ní. To se nám však nepodaří vlastní silou. Je to dar a pokaždé zázrak, dá-li Pán milost setkat se s Ním v modlitbě a povznese-li tak člověka blíž k sobě.

překlad: jlm

Přeloženo a mírně upraveno, pramen: P. Jan Bots SJ: *Mir geschehe nach deinem Wort. Meditationen zu den Sonntagsevangelien. Lesejahr C. Kevelaer 1997, s. 10–12.*

Pražští biskupové

14.část

Řehoř Zajíc z Valdeka (1296 - 1301) nastupuje na Pražský biskupský stolec již jako šedesátiletý, což bylo v období vrcholného středověku považováno za úctyhodné stáří. Řehoř z Valdeka se poprvé v listinách objevuje v roce 1270, jako scholastik kapituly svatého Víta a r. 1277 jako děkan dómu. Asi nejvýznamnější událost, které se biskup Řehoř zúčastnil, byla slavnostní korunovace Václava II. českým králem v roce 1297. Umírá 26. srpna 1301.

Jan IV. z Dražic (1301 - 1343) byl předposledním pražským biskupem a zároveň předposledním členem rodu pánů z Dražic, kteří veškeré své ambice směřovali k duchovní dráze. Jan IV. z Dražic byl jednou z klíčových postav pozdního středověku v Českých zemích. Na biskupský stolec je zvolen krátce před tím než vymře královský rod Přemyslovců (1306) a poté se stává určující veličinou české politiky až do nástupu Jana Lucemburského. Právě biskup Jan byl jedním z velkých podporovatelů volby Jana Lucemburského na český trůn. Dokonce sám připravil a realizoval odjezd princezny Elišky do Říše. Jako správce církve v Českých zemích však uskutečnil jednu z nejzásadnějších reforem. Přes odpor šlechty prosadil v roce 1308 na synodě tzv. biskupskou investituru, tzn. svrchovanost biskupa nad faráři v jeho diecézi. Do této doby platilo, že každý šlechtic si směl s faráři na svém území dělat jak se mu líbilo, což nyní už nebylo možné. Na počátku 14. století se v českých zemích začínají projevat první hereze (valdenští, bratři a sestry svobodného ducha), kvůli kterým je v Čechách zřízen inkviziční soud. Soud byl sice zřízen biskupem, ale nejedná se o biskupskou inkvizici, ta je ustanovena až za arcibiskupa Arnošta z Pardubic. Inkviziční soud dostávají z pověření papeže na starost dominikáni. A právě s dominikány vedl biskup Jan spor o správu nad inkvizičním soudem, dokonce nechal propustit několik obžalovaných. Brzy je však obviněn a v roce 1318 suspendován. Odchází se hájit do Avignonu, kde zůstává 11 let. Po dobu biskupovy nepřítomnosti se velmi rozmnožil počet papežských bul, díky kterým jsou v biskupově nepřítomnosti obsazována volná beneficia a prebendy. To vede k velkému nárůstu cizího kléru a k budoucím potyčkám mezi kleriky českými a cizími. Ostré spory s žebavými řády musí vyřešit až markrabě Karel. V této době k nám přichází nový řád - kanovníci sv. Augustina (tzv. augustiniáni - oblíbený řád biskupa Jana), kteří se usazují v Roudnici nad Labem. Příchod tohoto řádu má velký vliv na iluminátorství a knižní tvorbu v Čechách. V roudnické knihovně bylo mnoho francouzských iluminovaných knih, které přivezl z Avignonu právě biskup Jan. Z jeho podnětu je pak v Roudnickém klášteře pořízen první český překlad Bible (1360). Biskup Jan patřil mezi jedny z největších donátorů umění všeho druhu. Z jeho podnětů vzniklo pokračování Zbraslavské kroniky, tzv. kronika Františka Pražského, ve které pak pokračoval Beneš Krabice z Veitmile. Biskupova rozsáhlá knihovna se pak stala základem kapitulní

knihovny chrámu svatého Víta. Biskup Jan také podporoval stavební rozvoj. Nechal přestavět kostel sv. Jiljí na Starém Městě a nově přebudovat biskupský dvůr na Malé Straně (z něho se nám dochovala pouze čtvercová věž). Dále založil město Nové Benátky (dnes Benátky nad Jizerou), výše zmíněný klášter augustiniánů v Roudnici a kostel svaté Ludmily v rodných Dražicích. Biskup Jan umírá 5. ledna 1343 v Praze.

Použitá literatura

Zdeněk Fiala, Správa a postavení církve v Čechách od počátku 13. do poloviny 14. století, Sborník Historický 3, 1955, str. 64-88.

Jaroslav Polc, Církevní správa v Čechách do poloviny 14. století, in: Tisíc let pražského biskupství, Řím 1973, str. 17-60.

Bohoslužby v košířské farnosti:

Slavení eucharistie

neděle	9.00 sv. Jan Nepomucký 11.00 Nejsvětější Trojice
pondělí	7.30 Nanebevzetí Panny Marie Na Klamovce
středa	17.30 Nejsvětější Trojice (s modlitbou večerních chval)
čtvrtek	17.30 sv. Jan Nepomucký (s modlitbou večerních chval a následnou adorací Nejsv. Svátostí Oltářní)
pátek	17.30 Nejsvětější Trojice (s následnou adorací Nejsv.Svátosti Oltářní)
sobota	17.30 sv. Jan Nepomucký

Od středy do soboty je pravidelná modlitba posvátného růžence přede mší sv.
Příležitost ke svátosti smíření je vždy 15 minut přede mší sv. nebo podle dohody

Spojení na kněze: P. Lohelius Klindera, ThD.,O.Praem. - mobil 602 390 845

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejně